

POSTANOWIENIE

19 sierpnia 2025 r.

Sąd Najwyższy w Izbie Cywilnej w składzie:

SSN Jacek Grela

na posiedzeniu niejawnym 19 sierpnia 2025 r. w Warszawie
w sprawie z powództwa J.S.
przeciwko K.J., A.O. i M.O.
o uzgodnienie treści księgi wieczystej,
na skutek skargi o wznowienie postępowania J.S.
od postanowienia Sądu Najwyższego - Izba Cywilna
z 26 listopada 2024 r., I CSK 734/24,

odrzuca skargę.

[S.J.]

UZASADNIENIE

Powódka wniosła skargę o wznowienie postępowania zakończonego postanowieniem Sądu Najwyższego z 26 listopada 2024 r., I CSK 734/24, którym odmówiono przyjęcia skargi kasacyjnej do rozpoznania oraz o ustanowienie pełnomocnika z urzędu.

Sąd Najwyższy zważył, co następuje:

Skarga podlegała odrzuceniu.

Zaskarżalność orzeczenia Sądu Najwyższego stanowiłaby wyjątek, który musiałby być wyraźnie uregulowany. Wyłączenie zaskarżenia orzeczeń Sądu Najwyższego wynika z ustrojowego usytuowania tego Sądu (art. 175 i art. 183 Konstytucji RP), który nie jest sądem powszechnym, a więc ani sądem pierwszej,

ani sądem drugiej instancji. W każdym systemie sądownictwa istnieje najwyższa instancja sądowa, której orzeczenia nie podlegają dalszemu zaskarżeniu. Tak jest co do orzeczeń - wyroków i postanowień - Sądu Najwyższego. Stronie nie przysługuje ani zażalenie (art. 394¹ k.p.c.), ani skarga kasacyjna (art. 398¹ k.p.c.), ani skarga o stwierdzenie niezgodności z prawem prawomocnego orzeczenia (art. 424¹ k.p.c.). Identyczną argumentację należy odnieść do skargi o wznowienie postępowania zakończonego orzeczeniem Sądu Najwyższego (art. 399 k.p.c.) – zob. postanowienie SN z 5 października 2023 r., I CSK 2826/23.

Pomimo oczywistości, że orzeczenia Sądu Najwyższego nie podlegają zaskarżeniu, w judykaturze wyjaśniono tę kwestię (zob. np. postanowienia SN: z 12 czerwca 2012 r., [III SO 7/12](#); z 13 marca 2012, [III SO 3/12](#) i z 22 czerwca 2023 r., [III CZ 464/22](#)).

W związku z tym przedmiotowa skarga *a priori*, jako niedopuszczalna, podlegała odrzuceniu.

Niedopuszczalność skargi wynikała nadto z art. 87¹ § 1 k.p.c. Przepis ten stanowi, że w postępowaniu przed Sądem Najwyższym obowiązuje zastępstwo stron przez adwokatów lub radców prawnych, a w sprawach własności intelektualnej także przez rzeczników patentowych. Zastępstwo to dotyczy także czynności procesowych związanych z postępowaniem przed Sądem Najwyższym, podejmowanych przed sądem niższej instancji.

Zażalenie (tu: skarga o wznowienie postępowania) sporządzone i podpisane przez stronę niemającą zdolności postulacyjnej przed Sądem Najwyższym, jest dotknięte brakiem formalnym nieusuwalnym, skutkującym odrzuceniem wniesionego środka zaskarżenia *a limine* jako niedopuszczalnego, bez wzywania do uzupełniania tego braku i bez możliwości jego usunięcia, nawet przez następczo ustanowionego zawodowego pełnomocnika procesowego (zob. postanowienie SN z 10 grudnia 2024 r., III CZ 162/24).

Bez znaczenia w tym wypadku jest to, że w skardze został zawarty wniosek skarżący o ustanowienie pełnomocnika z urzędu. Zgodnie bowiem z utrwalonym orzecznictwem, stwierdzony brak skargi polegający na jej złożeniu osobiście przez wnioskodawcę, nie mógł być usunięty przez ustanowienie dla niego pełnomocnika z

urzędu w postępowaniu wznowieniowym – zob. postanowienie SN z 31 marca 2020 r., II CZ 22/20. Nieusuwalna wada skargi kasacyjnej (tu: skargi o wznowienie postępowania) polegająca na jej wniesieniu przez stronę pozbawioną zdolności postulacyjnej skutkuje koniecznością jej odrzucenia, bez możliwości przeprowadzenia postępowania naprawczego (zob.m.in. postanowienia SN: z 12 grudnia 2013 r., V CZ 70/13; z 3 czerwca 2015 r., V CZ 25/15; z 29 stycznia 2016 r., II CZ 97/15 i z 28 marca 2018 r., V CZ 16/18).

Skarżąca wniosła skargę o wznowienie postępowania osobiście, pomimo że w omawianej sytuacji obowiązywał ją przymus adwokacko-radcowski.

Wobec tego, z przedstawionych powodów orzeczono, jak w sentencji, na podstawie art. 410 § 1 k.p.c.

Jacek Grela

[S.J.]

[SOP]